

درو کردن دورویی: مبارزه جهانی غذا و کشاورزان فراموش شده آفریقا^۱

نویسنده: میلیون بلی، هماهنگ کننده اتحاد برای حاکمیت غذایی در آفریقا^۲

منبع: تارنمای موسسه رسانه ای نیشن، (Nation) کنیا

<https://nation.africa/kenya/blogs-opinion/blogs/million-belay-4426404>

تاریخ انتشار: هفتم نوامبر ۲۰۲۳

مترجم: حمیدرضا زرنکار

به تازگی جورج مونیوت^۳، مدافع مشهور محیط زیست و حقوق بشر، دیدگاه خود را در مورد سیستم های خوراکی جهانی به اشتراک گذاشت. مونیوت که زمانی مدافع تولیدکنندگان کوچک مقیاس مواد غذایی در آفریقا بود، به نظر می رسد اکنون بیش تر با روایت های کمپانی ها هماهنگ است: این که آن ها به تنهایی می توانند به مشکلات گرسنگی جهان رسیدگی کنند.

زمینه مهم است

اگرچه بحث های جاری بین نویسندگان بریتانیایی در مورد آینده تولید جهانی غذا فریبده است، اما مهم آن است که راهبردهای کشاورزی به واسطه محیط های خاصی که در آن ها به کار می روند، شناسایی شوند. چشم اندازهای متنوع جغرافیایی، اجتماعی-اقتصادی و فرهنگی آفریقا نیازمند رویکردی متفاوت به کشاورزی و متمایز از به عنوان مثال پلتفرم تی ۷ ساس^۴ یا یک آزمایشگاه در دانشگاه اسکس^۵ است. تکنیک های کشاورزی باید همانند تنوعات اراضی که بر روی آن ها کشت می شود؛ متنوع باشند و این موضوع درک شود که به کارگیری این راهبرد که یک اندازه برای همه مناسب است، راهبردی غیر عملی است.

1 Harvesting hypocrisy: The global food fight and Africa's forgotten farmers

2 Million Belay coordinator Alliance for Food Sovereignty in Africa

3 George Monbiot

4 یک پلتفرم ردیابی هوایی

5 Essex University

درس هایی از تاریخ

از نظر تاریخی، کشاورزان استعماری، با ترویج منافع کمپانی ها، یک مدل کشاورزی اروپایی را بر آفریقا تحمیل کردند و از نظام های کشاورزی متمرکز طراحی شده برای اقلیم و اقتصاد اروپا حمایت کردند. در حالی که این روش ها برای مناطق اروپایی با بارندگی قابل پیش بینی، دسترسی آسان به منابع مالی و زیرساخت های مستحکم مناسب اند، اما در مورد آفریقا نه با شرایط آب و هوایی غیرقابل پیش بینی آن، و نه با واقعیت های اجتماعی-اقتصادی آن در تناسب اند.

پیامد چیست؟ الگویی که محصولات را برای صادرات به سیستم های خوراکی متنوع، انعطاف پذیر و مغذی جوامع محلی اولویت می دهد.

تحلیل انتقادی دیدگاه های معاصر

علیرغم اذعان به نقش کشاورزی در مقیاس کوچک، گفتمان فعلی رویکرد متمرکز بر تولید را برای حل گرسنگی پیشنهاد می کند و موضوع اصلی که گرسنگی بیش از آن که تولید محض باشد، موضوع توزیع، فقر و طرد است را نادیده می گیرد. درک دقیقی از بافت آفریقا وجود ندارد، جایی که زندگی کشاورزی همچنان رواج دارد: بیش از ۶۰ درصد خانوارهای آفریقایی برای امرار معاش خود به کشاورزی وابسته اند.

رشد سریع جمعیت شهری به غذای مقرون به صرفه (اما مغذی) نیاز دارد. با این حال اکنون نرخ های بالای محصولات فروخته شده در مزرعه در واقع برای کشاورزان، دامداران و ماهیگیران کوچک مقیاس آفریقایی که محصولشان کمک بزرگی به اقتصاد آفریقا می کند، منطقی است. پویایی (ابر) بازار جهانی اغلب از این بازیگران مهم در شبکه غذایی سوء استفاده می کند. گفتمان "کشاورزی معیشتی" اغلب این سبک را به عنوان گامی به عقب نشان می دهد که به طور بالقوه منجر به نتایج فاجعه آمیزی می شود. اما واقعیت آن است که در عمل هیچ کشاورز آفریقایی نیست که حداقل بخشی از محصولات خود را به فروش نرساند و هر چه بهتر کشاورزی کنند، بیش تر می فروشند.

نکته اینجاست که کشاورزان به طور مثال چگونه باید صابون، روغن آشپزی و لباس مدرسه بچه هایشان را تامین کنند؟ دامداران بومی بدون رعایت جیره غذایی یا استفاده از هورمون در مراتع خشکی که توان فعالیت کشاورزی را ندارند، در همان حال که دام پرورش می دهند، در حال رد و بدل کردن پیام های متنی در مورد آخرین قیمت های بازارهای شهر هستند.

سیستم های محلی در مقابل زنجیره تامین طولانی

حمایت از زنجیره تامین مواد غذایی گسترده در تضاد با درس های اخیر از بحران های جهانی است و آسیب پذیری وابستگی آفریقا به واردات مواد غذایی و محصولات کشاورزی را آشکار می کند. زنجیره تامین طولانی از نظر تاریخی با سیاست قیمت شکنی غلات یارانه ای ایالات متحده، کاهش قیمت تولیدکنندگان محلی و اختلال در بازارهای محلی مرتبط است. زنجیره های تامین کوتاه تر و محلی تر، آن گونه که ما از آن حمایت می کنیم، انعطاف پذیری را ارتقا می دهد و اقتصادهای محلی را تقویت می کند.

بوم شناسی کشاورزی (آگرواکولوژی): مسیری رو به جلو برای جنوب جهانی

بوم شناسی کشاورزی به معنای عقب گرد نیست. این به معنای بازگشت به کشاورزی سنتی نیست. بوم شناسی کشاورزی بیانگر تلفیقی آینده نگر از نوآوری علمی، کاربرد عملی و حرکت اجتماعی است. این یک پُرسرفت به روش های سنتی نیست، بلکه پیشرفتی است که نویدبخش بازدهی بهتر، به ویژه در جنوب جهانی است. یک مطالعه نشان داد که روش های ارگانیک در این مناطق می توانند با اختلاف قابل توجهی از کشاورزی مرسوم پیشی گیرند. در کنار افزایش بهره وری، نظام های کشاورزی متنوع نتایج زیست محیطی، اجتماعی-اقتصادی و تغذیه ای بهتری نسبت به کشاورزی صنعتی ارائه می دهند. آن ها از نظر منابع کارآمدتر هستند، شوک ها را بهتر مدیریت می کنند، رژیم های غذایی متنوع و سالمی هستند. کربن زمین را حفظ می کنند.

توجه به نوآوری های کشاورزی آفریقا

نقطه قوت کشاورزی آفریقا در استعداد و ظرفیت سازگاری آن است. این قاره خانه بی شماری از شیوه های بوم شناسی کشاورزی، از کشاورزی جنگلی (آگروفارستری) گرفته تا چاله های زای⁶ است که همگی نشان دهنده روحیه نوآورانه کشاورزان است. این شیوه ها باید به جای تحت الشعاع قرار گرفتن توسط الگوهای عمومی نامناسب در محیط آفریقا، به رسمیت شناخته و مورد قدردانی قرار گیرند.

6 اصطلاح زای (zai) از بورکینافاسو است که برای اشاره به گودال های کاشت کوچک با عرض ۲۰ تا ۳۰ سانتی متر، عمق ۱۰ تا ۲۰ سانتی متر و آغشته از کود می شود. در زبان انگلیسی، اصطلاحاتی مانند small water harvesting pits و planting basins برای توصیف فناوری زای استفاده می شود.

پذیرش ویژگی های منطقه ای برای آینده پایدار

در حالی که بینش های جهانی می تواند به گفتگوهای عمده تر در مورد سیستم های خوراکی کمک کند، شناخت چالش ها و نقاط قوت متمایز آفریقا بسیار مهم است. چالش های آفریقا منحصر به فرد هستند و راه حل های آن ها نیز بی نظیر است.

این قاره به راه حل های متناسبی نیاز دارد که میلیون ها تولیدکننده مواد غذایی آن، که بسیاری از آن ها در حال حاضر از روش های کشاورزی پایدار استفاده می کنند، بتوانند از آن استفاده کنند. زمان آن فرا رسیده است که به میلیون ها تولید کننده آفریقایی خوراک که جوامع خود را به واسطه رویکردهای بوم شناختی پایدار تغذیه می کنند، با طبیعت سر و کار دارند، خاک را بارور می سازند و از تنوع زیستی محافظت می نمایند، گوش فرا داده شود. بوم شناسی کشاورزی پایه و اساس یک نظام کشاورزی-خوراکی تحول یافته است که تاب آوری و توانمندسازی کشاورزان محلی، دامداران و ماهیگیران برای رویارویی با چالش های چند وجهی پیش رو تقویت می کند.